

λαράκι από τὸν κόρφο της καί, μ' ἓνα μαχαίρι, τὸ κόντηνε ἓνα δάχτυλο. Ξαναπλάγιασε μὲ ἀνάλαφρη τώρα συνείδησι καὶ κοιμήθηκε τὸν ἕπτο τοῦ δικαίου. Θὰ τὰ κατάφερνε μιὰ μορφή, τὸ μεσοφούστανο θάμενε γιὰ πάντα στὸ σεντοῦκί της.

Ξημέρωσεν ἡ φοβερὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ ἡ ἀγωνία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα. Πεταχτές, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ἔφθασαν στὸ παλαιό-σπιτο Κάρακα, τὸ χωρὶς πόρτες καὶ παράθυρα κι' ἀκεραμίδωτο ἀρχοντικὸ τῆς κυρὰ-Βάγιας, ἡ πέντε γυναικοῦλές μας, ἡ Ἀμερισούδα, ἡ Δημητροῦλα ἡ περήφανη, ἡ ὄμορφη Ἐλενίτσα, ἡ Βασιλική, καὶ τελευταία, πειὸ θαρρετὴ καὶ κορδωμένη, ἡ κυρὰ-Μαριγῶ, τῆς Ἀγγέλως ἡ καλὴ γειτόνισσα. Βγάζουν ὄμορφα-ὄμορφα τὰ ξυλαράκια τὸν καί, ζεστὰ ἀκόμα ἀπὸ τὸν κόρφο τῶν, στὴ μάγισσα τῆ

«... Κόκκαλο ἡ καῦμένη ἡ Μαριγῶ.»

Βάγια τὰ παράδωσαν, κι' αὐτὴ μὲ σοβαρότητα σάν νὰ ἦταν ὁ σοφὸς Σολομών, τὰ πῆρε, γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά νὰ τὰ κυττάξῃ κρυφά, νὰ μὴ 'δοῦν τάχα τὸ μυστικὸ της, τὰ ἔβαλε τὸ ἓνα κοντὰ στ' ἄλλο, μὰ κανένα δὲ βρέθηκε μακρύτερο· μονάχα τῆς Μαριγῶς ἦτανε κοντύτερο!

— Πηγαίνετε, σεῖς ἢ ἄλλες! εἶπε ξαναγυρίζοντας ἡ Βάγια. Ἐσύ, Μαριγῶ, κάτσε... κάτι νὰ σοῦ πῶ!... Κόκκαλο ἡ καῦμένη ἡ Μαριγῶ. Κόπηκε ἡ φωνὴ της. Λυθῆκαν τὰ γόνατά της. Θόλωσαν τὰ μάτια της!

Ἄχ! κακομοῖρα Μαριγῶ. Μοναχὴ σου, μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χερᾶκια, ἔσκαψες τὸ λάκκο σου καὶ χαντακώθηκες!

(Μιτυλήνη, Ἰούνιος 1914)

ΠΑΝΤ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Εἰς κακοπληρωτὴν χρεώστην τῆς ὀδοντοστοιχίας του

ΔΕ φταῖς ἐσύ, φταίει ὁ κοντὸς ὁ ὀδοντογιατρός,
ποῦ δυὸ μασσέλες βερσεὲ σοῦ ἔβαλε νὰ τραῶς.
Τώρα δὲ φτάνει ποῦ τοῦ τραῶς μαζί καὶ τὸν παρῶ του,
παρὰ ἀγοριεῦεις τριζόντας τὰ δόντια... τὰ 'δικά του!

ΣΑΤΑΝΑΣ